

Masseproduktion.“ Højesteret skønnede derfor aldeles ikke, som det ærede Medlem udtalte, at Kanden ikke var et Kunstværk, men Højesteret udtalte sig om, hvorvidt et Kunstværk af denne Art, et Kunstværk med praktisk Øjemed, uden udtrykkelig Hjemmel i Lov af 1902 kan anses for at være beskyttet ved nævnte Lov. Hvis nu dette Lovforslag ophøjes til Lov, og en ny Sag om saadan Eftergørelse kommer til at foreligge Højesteret, vil Domstolen altsaa først afgøre, om den foreliggende Genstand er et Kunstværk eller ej, og afgør den dette, naturligvis efter forud indhentet Erklæring fra det kongelige Kunstakademi, saa vil Genstanden være beskyttet, naar Lovens nuværende Ord blot og bart „Kunstværk“ er forandret til det her foreslaaede Udtryk „enhver Art Kunstværk, derunder ogsaa Værker af anvendt Kunst . . . i industrielt eller praktisk Øjemed“. Om nu det her brugte Udtryk „anvendt Kunst“ med videre Tilføjelse „og hvad enten Gengivelsen forudsætter en mellemkommende kunstnerisk Virksomhed . . . eller foretages i industrielt eller praktisk Øjemed“ vil være det heldigste Udtryk, eller man vil kunne finde et mere rammende, skal jeg naturligvis ganske henstille. Faar jeg et Forslag, der maa anses for at være mere rammende, tager jeg naturligvis med Tak derimod. Der er netop i disse Dage forsøgt paa at fremføre et nyt Ord „Skønvirke“ om den Art Sager, men jeg tror ikke, det har vundet en saadan Anklang eller en saadan Borgerret i Sproget, at det just er det, man skal benytte.

Hvorvidt det er rigtigt at bibeholde andet Stykke af § 24 eller ej, er for saa vidt tildels en ren Smagssag. Jeg har intet imod, at andet Stykke bibeholdes, navnlig ikke, hvis det kunde tænkes, at dets Udeladelse i sin Tid vilde kunne fremkalde Tvivl.

Goos: Jeg er enig med den højtærede Minister med Hensyn til, hvad Højesteret har afgjort i denne Sag. Det er aabenbart, at Højesteret ikke har nægtet, at det foreliggende var et Kunstværk, eller at det overhovedet var kunstnerisk Arbejde, der laa deri, og kunstnerisk Arbejde af Værdi — hvad der nu for Resten ikke vedkommer Sagen, thi ethvert Arbejde, der tilsigter at fremskaffe æstetisk Nydelse, hvad enten det er godt eller slet, har Beskyttelse i Medfør af Loven om Kunstnerret. Det, Højesteret har afgjort, er, at naar det kunstneriske Arbejde ikke er det væ-

sentlige ved Genstanden, men det underordnede, naar det væsentlige er, at det er en Brugsgenstand, er der ingen Beskyttelse. Det, som Lovforslaget nu skulde afhjælpe, er den Mangel, som jeg mener, der er i den gældende Ret, saaledes at Retsbeskyttelsen skal tilkomme det kunstneriske Arbejde i Brugsgenstanden, ogsaa hvor det kun er hjælpende og underordnet. Naturligvis falde udenfor Loven de Tilfælde, hvor der slet ikke foreligger noget kunstnerisk Arbejde, noget, der tilsigter æstetisk Nydelse; hvor der er Tale om en slet og ret Industrigenstand, da henvise vi til andre Love og anden Beskyttelse. Men med Rette optages i denne Lov alt, hvad der angaar det kunstneriske Arbejdes Beskyttelse, altsaa ogsaa det Tilfælde, hvor man tilsigter at skaffe Beskyttelse, skønt Arbejdet kun er underordnet i Forhold til Genstandens øvrige Betydning.

Jeg havde troet, at man, hvis der behøvedes Ændringer, kunde stille dem uden Udvalg, men det er jo ikke almindeligt, at man nægter et Udvalg i dette Ting; naar det fra nogen Side ønskes, og jeg skal derfor ikke modsætte mig det Ønske, det ærede Medlem havde i den Retning.

Brandes: Jeg skal ikke forlænge Diskussionen, men kun sige til den højtærede Minister, at det var mig ikke muligt at opfatte Højesteretsdommen i den Skynding, hvormed Ministeren læste den op. Jeg henholder mig til, at Højesteretsdommen efter Motiverne siger, at den meget omtalte Kaffekande ikke kan betegnes som et Kunstværk i den Betydning, som Loven om Forfatter- og Kunstnerret mener det. Det er for mig det afgørende, at Højesteret har ment, at Kaffekanden var en almindelig Industrigenstand. Men for Resten vil jo Udvalget, hvis der bliver nedsat et saadant, kunne faa Højesteretsdommen forelagt og faa en korrektere Opfattelse af den, end man kan faa ved at høre den oplæst eller omtalt af den højtærede Minister.

Jeg skal ikke forlænge Diskussionen om denne i og for sig ubetydelige Sag. Vi ere alle enige om at ønske Beskyttelsen udstrakt, men jeg er virkelig af den Mening, at den ny, her foreslaaede Affattelse komme vi ikke videre med.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.